

עין משפט
גד מוצה

קוב:

ואם רצה לקיים יקיים. הא פשיטא אלף אנג דמנא יוציא
תנא יקיים:

העיד ר' יוחנן בן גורדא. רבנן הניאווה לביה המדרש להביא
רליה לדבריהם ממאמרו לו אף זו כיואלא צה ואלא תאמר
לר' יוחנן צן גורי למה אינה מתגרשת
הלא אינה חוזרת כשמרמיז לה א ויש
לומר דמכל מקום בשעת נתינת הגט
משלמה וחזרת היא ואינה מבינה
עד שמוציאין אותה על כחה ב:
יש גורסים במשנה ועל קטנה צת
ישראל שאוכלת בתרומה כמו
שהוא בגמרא צפרק הניקוין (גיטין
דף גה. ושם) ואין לרין לגרוס זו כאן
שהרי לא הביאו העדות אלף רליה
לדבריהם וקטנה למה זיכרו כאן:
דאין אדם דר עם נחש בכפיפה
אחת. מיהו היכל שנישאת
לו כבר תקינו רבנן שאינה מתגרשת
כיון שאינה יודעת לשמור עלמה
כלקמן (דף קיג. ב):

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות:

מקשין מיבעי ליה. דליכא למימר להכי איכוונה:
הדרן עלך בית שמאי

הרש. **שסס שנוס נרמיז.** מה טעם קאמר כלומר כקדושין
כך גירושין וכן פקח צמרת צמיה
כנס שרמו צאצבע עד שנתרלית לו
וצמיהה אס רזה להויזא יוציא:
פקח שנישאת פקחה ונתפרשה. אש"כ
שקדושיה גמורים אס רזה יוציא
דבגט לא צעין דעת האסא כדמפרש
לקמן צמתינין: **שסס** לא יוציא.
בגמרא ש מפרש שלף ינהגו צה מנהג
הפקח ותקנתא דרבנן היא: **נפרשה**
הוא. לאמר קדושין הואיל וקדושיה
גמורים היו לא יוציא עולמית:
שקדושיה אביה. צקטנומה וקיצל
שקדושיה והו קדושין גמורים שיואלא
צגט ואפי משגללה ופקח כח אכ
מקבלת היא אמת גיטה: **אף זו.**
פקחת שנתפרשה כיואלא צה: **הרי**
אלו פטורים. דהואיל וצמיהן מרשות
או שניהן מרשים קדושיי זו וך
קדושיי זו והמו קדושין דלשמו
ומפקעי זיקה: **יננסו.** שאין חליצה
בצמיה וזמש שאין צמיה ואלמרה ש
ואח"כ אס רלו יוציאו צגט דלאת
גט צמיהה ומפקעי גיטין קדושיה
זיקת אחיה דהוא צמיהה: **מוציא**
אשמו צגט. זיקת צמיהה ואלמרה ש
מכח קדושין גמורים אוקרמה עליו
ואין כח בקדושין קדושה לצמיהה
משום אמות אשה: **ואשם אחיו**
אסורה לעולם. דמחש לא חליץ
ולכנס אי אפשר משום אמות אשה:
כנס ואין מוציא לעולם. דלא אחי
גוט דידיה ומפקעי זיקת צמיהה
הראשון: **גב' דקנינו לבנו רבנן**
נישואין. דקמתי מתני' שצרכות
חליצה אלמא יש נישואין וקדושיה
לחש ואש"כ דלאו בר דעה הוא
ומדאורייתא אין קנינו קנין: **ה"ג שוטה**
וקטן שנשאו נשים נשויין פטורים
מן החליצה ומן הייבוס: דקיימא
שקנשא דרבנן. שדרכן להיות שלום
צמיהה אפי' חרש עם חרשת וכ"ש
כשהאיש פקח אלף שוטה אפילו
צפקת לשוטה ושוטה לפקח אין (א)
שלוש צמיהה וכ"ש שוטה לשוטה:
צנפיפו. צמוך קופה אחת: **ומאי**
שאל קטן. דקמתי לעיל (ל:): שוטה
לקטן שנשאו כו': **חרש דלא אפי.**
לעולם לכלל נישואין דאורייתא: **פקינו**
ליה רבנן נישואין. כדי שלף יבטל:
מואלא דמנפסה אין לה מי שימנהי
וינהגו צה מנהג הפקר. אי לא
מיננעי

מסורת הש"ס

א) גיטין עה. ט סס עה:
לעיל ק: א) גיטין מט:
ד) גיטין נה. נעזיות פ"ג
מ"ט: ט) לעיל ק: גיטין
ע"ה: ו) ונקמן קד:
ז) ג'ש' ט) לעיל ק: ונקמן
קד: ז) לעיל ק: ט) שם,
ט) ועי' מ"ט ע"ה פ"ה
דטהרות רש מ"ח אלף
ה"ש סמ"ו תב"ה לסיק:
ט) לעיל מט: יז. ט) ונקמן
קד: ט) דב"ה סה.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה דקיימא
מקתא וכו' וטוטה פסק
אין דרבן ליהוי שטס
ביניהן:

מוסף רש"י

בשתייה לא יוציא.
פקחת שצמתינה לא תלף
מעולה. אש"כ ששטס
יואלא לילון ושלף לרין.
רבנן תקון שלף תלף
כדי שלף יבטל צה
מנהי הפקר לפי שאינה
יודעת לשמור עלמה. אלף
מתפרשה יוציא. דלא צעין
דעת אשה צגט. שהרי
אפילו פקחת צגל כחה
מוציא. והכל לא תקון
רבנן מדי דתא יודעת
לשמור עלמה (ע"ה ק):
ובגיטין גיטין טו. מתפרש
הוא או שנתנה אינו
מוציאה עולמית. לפי
שאין כח צמיהה מרשות
לפקעי קדושיה משום
גיטין טו. בקדושיה אינו
גמורין וגיטין צגל דעת
דמ"ה ק"ה. והאשה
יוציאה לרצונה ורש"י
על החרשת שהשיאה
צגל מנרסה (גיטין טו).
אביה. דביתא קטן דלמ"ה
דקבל אפי' קדושין דידה
כשהיא קטנה. ויאלא לה
אשת אש גמורה. אפילו
הכי יוצאה צגט ותקבלת
אח גיטה ואש"כ דלית מי
דמחש דלמ"ה כי נפקא
צגל כחה נפקא ואין
מתרלית צמיהה. ואפילו
הכי נפקא. הלכך לא צעין
דמ"ה (גיטין נה) ובגיטין
דקמ"ה ק"ה. ב' אחין
דחרישין. נישואין שוין.
צן ססן פקחת צן שסן
מרשות צן אחת פקחת
ואחת חרשת. שהרי צמיהה
לבעליהן צמיהה וכן שמי
מרשות צמיהה צמיהה
ואש"כ שסן פקחין או
אחד פקח ואחד חרש
הכי נפקא. הלכך יוציא
היבמה משום אחת אשה
(גיטין ק: ובגיטין גיטין
טו). מוציא את אשתו
בגט. זיקת אחיה פקחת
אוקרמה. שצמיהה גמורין
וה פקח ואין כח בקדושיה
לפכור תלף אחיה משום
אחות אשה (ע"ה ק:).

מוסף תוספות

א. והלא אשה מתגרשת
בעל כרחיה. ט"ס ה"ל"ש.
ב. ואלא אשה שנתגרשה. ט"ס ה"ל"ש.

הרדן עלך בית שמאי

חרש *שנשא פקחת ופקח שנשא חרשת
אם רצה להוציא יוציא ואם רצה
לקיים יקיים כשם שהוא ב' כונס ברמיהה כך
ואלו

הוא מוציא ברמיהה בפקח שנשא פקחת ונתחרשה אם רצה יוציא ואם רצה
יקיים צ' שנתמית לא יוציא צ' נתחרש הוא או שנתמה אינו מוציא עולמית
אמר רבי יוחנן בן גורי מפני מה האשה שנתחרשה יוצאה והאיש שנתחרש
אינו מוציא אמרו לו אינו דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת צ' שהאשה
יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונה העיד רבי
יוחנן בן גורדא על החרשת שהשיאה אביה שהיא יוצאה כגט אמרו
לו אף זו כיוצא בה צ' ב' אחין חרשין נשואין לב' אחיות חרשות או לשתי
אחיות פקחות או לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת או ב' אחיות
חרשות נשואין לשני אחין פקחין או לשני אחין חרשין או לשני אחין אחד
חרש ואחד פקח הרי אלו פטורין מן החליצה ומן הייבוס ואם היו נכריות
יבנסו ואם רצו להוציא יוצאו צ' שני אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לשתי
אחיות פקחות מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא
משום אחות אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל פקחת
מוציא אשתו בגט ואשת אחיו אסורה לעולם צ' שני אחין פקחין נשואין
לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת מת פקח בעל חרשת מה יעשה
פקח בעל חרשת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה
פקח בעל הפקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל חרשת מה יעשה
אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לב' נכריות אחת חרשת ואחת פקחת
מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה
מת פקח בעל חרשת מה יעשה חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל חרשת
ואשת אחיו אסורה לעולם צ' שני אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לשתי
נכריות פקחות מת חרש בעל פקחת מה יעשה פקח בעל פקחת או חולץ
או מייבם מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל פקחת כונס ואינו מוציא
לעולם צ' שני אחין פקחין נשואין לב' נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת
פקח בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא
מת פקח בעל פקחת מה יעשה פקח בעל חרשת או חולץ או מייבם צ' שני
אחין אחד חרש ואחד פקח נשואים לב' נכריות אחת חרשת ואחת פקחת
מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא
מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת כונס ואינו מוציא לעולם:
גב' אמר רמי בר חמא מאי שנא חרש וחרשת דתקינו להו רבנן נשואין
ומ"ש דשוטה צ' שוטה דלא תקינו להו רבנן נשואין דתניא צ' שוטה וקטן
שנשאו נשים ומתו נשותיהן פטורות מן החליצה ומן הייבוס חרש וחרשת דקיימא
תקנתא דרבנן תקינו להו רבנן נשואין שוטה ושוטה דלא קיימא תקנתא דרבנן
אחת לא תקינו רבנן נשואין ומאי שנא קטן דלא תקינו רבנן נשואין וחרש תקינו ליה רבנן נשואין חרש דלא אתי
לכלל נשואין תקינו רבנן נשואין קטן דאתי לכלל נשואין לא תקינו רבנן נשואין
ותקינו רבנן נשואין התם שלא ינהגו [בה] מנהג הפקר ומ"ש קמנה דממאנה ומ"ש חרשת דלא ממאנה דא"ב

ב

ג. דר' יוחנן בן גורי כתי שיהא פסלה ואינה חוזרת בשעת נתינת הגט וחרשת נהי דלאחר מאכן כשרומים לה יודעת שנתגרשה ואינה חוזרת מי"ם בשעת נתינת הגט אינה יודעת שנתגרשה. ט"ס ה"ל"ש.

4) שנת קהל. 5) שנת קהל. 6) שנת קהל. 7) שנת קהל. 8) שנת קהל. 9) שנת קהל. 10) שנת קהל. 11) שנת קהל. 12) שנת קהל. 13) שנת קהל. 14) שנת קהל. 15) שנת קהל. 16) שנת קהל. 17) שנת קהל. 18) שנת קהל. 19) שנת קהל. 20) שנת קהל. 21) שנת קהל. 22) שנת קהל. 23) שנת קהל. 24) שנת קהל. 25) שנת קהל. 26) שנת קהל. 27) שנת קהל. 28) שנת קהל. 29) שנת קהל. 30) שנת קהל. 31) שנת קהל. 32) שנת קהל. 33) שנת קהל. 34) שנת קהל. 35) שנת קהל. 36) שנת קהל. 37) שנת קהל. 38) שנת קהל. 39) שנת קהל. 40) שנת קהל. 41) שנת קהל. 42) שנת קהל. 43) שנת קהל. 44) שנת קהל. 45) שנת קהל. 46) שנת קהל. 47) שנת קהל. 48) שנת קהל. 49) שנת קהל. 50) שנת קהל. 51) שנת קהל. 52) שנת קהל. 53) שנת קהל. 54) שנת קהל. 55) שנת קהל. 56) שנת קהל. 57) שנת קהל. 58) שנת קהל. 59) שנת קהל. 60) שנת קהל. 61) שנת קהל. 62) שנת קהל. 63) שנת קהל. 64) שנת קהל. 65) שנת קהל. 66) שנת קהל. 67) שנת קהל. 68) שנת קהל. 69) שנת קהל. 70) שנת קהל. 71) שנת קהל. 72) שנת קהל. 73) שנת קהל. 74) שנת קהל. 75) שנת קהל. 76) שנת קהל. 77) שנת קהל. 78) שנת קהל. 79) שנת קהל. 80) שנת קהל. 81) שנת קהל. 82) שנת קהל. 83) שנת קהל. 84) שנת קהל. 85) שנת קהל. 86) שנת קהל. 87) שנת קהל. 88) שנת קהל. 89) שנת קהל. 90) שנת קהל. 91) שנת קהל. 92) שנת קהל. 93) שנת קהל. 94) שנת קהל. 95) שנת קהל. 96) שנת קהל. 97) שנת קהל. 98) שנת קהל. 99) שנת קהל. 100) שנת קהל.

חרש שנשא

דבר עלי ועליא. הנהג מניקות זכרים ונקבות: לעיילו הסס. יתקין סס. שנת הטה: **הכל לי מפסת.** דרך רה"ר בשנת: לנכות. הדליקה: **בעושה על דעת אציו.** שהתינוק לופה בצדו וזואה שנות לו כרך ואציו עומד עליו זההו כלילו הוא מזוהה לעשות אצל הכן שפסתות דרכ יתקן לא הודיען שנאכדו שש ולא הכירו דעתו שנות לו: **עובד כוכבים אדעתא דנפשיה עזיב.** אפילו בלא דיעת ישראל העובד כוכבים ממתיין להנאמתו שידע שיטול שכן: **שליש מסוקנין.** שאינן מעושרין: **אין זוקן לו.** לעלו הימנו: והא"ר יתקן. לעיל בעושה על דעת אציו אצל להפרישו ארנו מזוהה היכה במינוק עבד אדעתא דנפשיה (5): **פרומה עמא.** והא הכא דליסורא דלוריימא הוא כלדמר בהערל (נעיל עג): בשערין תאלנא? לוא חמה אוכל שטומאת עלמו כדמיביב הטמא והטור ואל לחר למעוטי פרומה דאסורה שטומאת עלמה: ואין חוששין. לומר שיש וינה שכן לומר דב טמא ששוק ונאסר: ולא יתילנו. נידים דכרים האסורים. חלב בהמה טמאה אסור בגדול מדלוריימא דנפקא לן מגמל: **גמל ג' פעמים פ"ק דכבורות (7: 1): סכנה.** שאס לא ייקן ימות בנאמ: אומדנא. אס יכול להמתין עד מואלי שנת ועשה בהיתר: חולב נדיו חיוב וינה מפרק על דבר מגדולו והינה הו מפרק ע"י שניו והיינו כלאחר יד: **שעש דאסור סקילא.** כשפרק נדיו גזר רבנן כיונה ואע"ג דמנהה הוא ואינה מלאכה מן הטורה אצל י"ט דכי עבד נידים ליכא אלא דאסור לאו לא גזר רבנן שקציים רומשיים ומכוכן יונק מוהם אפילו בשבת ובגדול אסור אבא שאול אומר גוהני היינו שיונקים מבהמה טהורה ביום טוב קתני מיהא אין חוששין ביונה שקץ התם משום סכנה אי הכי גדול נמי גדול בעי אומדנא קמן נמי ליבעי אומדנא אמר רב הונא בריה דרב יהושע סתם תינה כסוכן אצל הלב: אבא שאול אומר גוהני היינו שיונקים מבהמה טהורה ביום טוב: היכי דמי אי דאיכא

פרק ארבעה עשר יבמות

אמר רבי יוחנן בדמאי הקיצו. ה"מ למימר דאפילו לא הקילו בדמאי כיון דלינו אלל מדרבנן שאני דקאמר לעיל אלל משום דהאי שינייא משני בנמה דוכתי ח"נ כיון שיש למוש לספק טבל דהוי דלוריימא התמירו אי לאו טעמא דבדמאי הקילו: **אלא רבי יוחנן ספוקי מספקא** צ"ה. והא דקאמר הש"ס צס"פ יואל דופן (מה דף מו: וסס) אליבא דר' יוחנן דלמר מופלג סמוך לאיש דלוריימא² וקטן האוכל נזלות אין צ"ה מזונין להפרישו על צדימא דמוטיבי ליה הסס³ הוה מזי למימר וליטעמייה ווא ר' יוחנן ספוקי מספקא ליה הכא אלל דנלאו הכי שפיר קאמר הסס⁴ הר' אלטין: **וקסבר דהוי מפרק בלאחר יד.** ולא ופאילו לא הוי כלאחר יד נמי דהא אין דישה אלל בגידולי קרקע כדלמר מפרק כלל גדול (שנת דף עה. וסס) גבי פועל מזונין וכ"מ אע"ג דמזונין לא חשיב גידולי קרקע בהמה דנשיב גידולי קרקע⁵ כדלמרי גריס פ' כלל מערבין (פסוקין ד' ס:) דממנט דגיס ממכתי⁶ צק ואלן מה הפרט מפורש גידולי קרקע כו' זה אין לומר דנשיב בהמה גידולי קרקע מ"מ כיון דגמרי מסממנין בעינן ממש שיחא גזל מן הקרקע כמו סממנין דלגבי גזולי קרקע ממש לא חשיב בהמה גזולי קרקע כדמוכח בהשוכר את הפועלים (צ"מ דף פט. וסס) דמניא דיש מה דיש מיוחד כו' יאל החולב והמגבן והממקן שאינם גידולי קרקע⁷ ואין פועל אוכל זו אלמא גבי דבר הגדל ממש מן הארץ לא חשיב בהמה גידולי קרקע וכן משמע צס"ק דקדושין (דף ז'.) גבי גזון ויבד וי"ל דלילטעריי טעמא דהכל למפרק כלאחר יד הוא משום ר' יהודה דסברי כי דישה שלל בגידולי קרקע דמחייב צפועל חלוון נמי משום דסו"מ מפרש דמפרק חייב משום ממתק שמחליק העור⁸ ומחלכות מלאכות הוא וקשה לר"י מדלמר צס"מ חזית למוך הקדירה אלל לא למוך הקערה⁹ ולפ"י הקונטרס נישא דטעמא משום דכשחולב למוך הקדירה הוי משקה הגל לאוכל ואוכל הוא ואין זה צור¹⁰ אלל לא למוך הקערה דצורר משקה מאוכל ודומה לנש צבור אוכל ממוך פסולת אלל לפירוש ר"מ צין כן וצין כן ליחייב משום ממתק¹¹: **שבת דאיסור סקילה גזור רבנן** כו'. קשה דלמרי צפרק אע"פ (מכות ד' ס.) גונח יונק חלב נמימיר דהתם דמאסר דלס כן אפילו ר"י וסס) נשבע על הככר וממתק עליה מהו סממין לישרי ליה מר אלל מטעטר עליה מהו וקשה לר"י דלס כן מזלי קאמר הכא אי דאיכא סכנה אפילו בגמלו מותר והא אפילו בגמלו מותר כיון שאין בהן מלאכה גמורה ולרבי נראה דאין זו קושא דלא אכתי לא פירש הש"ס דמפרק כלאחר יד הוא¹² וקאמר דאפילו מלאכה גמורה מן הטורה יש לו לדמות להיות מותר כיון דאיכא סכנה ור"י מירך דהך דהכל פליגא וכן משמע הסס (מכות דף ט.) דלמר הלכה כר' מרינוס מכלל דאיכא דפליגי עליה ואיכא דמפרש דהכל צנער של בהמה איידי שמתקפה לה רוב חלב צדדיה וקשה לר"י דלמה היו יונקים והלא היו יכולין לחלוב למוך הקדירה ומיהו לפירוש ר"מ לא קשה דממתק כיון שהיו רעשים לא היה להם שום מאלל צקדיה:

עין משפט

לא א מיי פייז מה"ל שנת הלכס ז ופכ"ד שס הלכס יא ופכ"ד מה"ל מאלות אקרות הל' כ ופ"ג מה"ל אלל הל' יב סתמ עשין נמנ ולאון קמת טושיע א"ח ס' שנת וטושיע י"ד סתמ עשג ספ"ק ח: **לא ב מיי פכ"ד מה"ל שנת הל' יא ופ"ג ממי ופכ"ד:** **לב ג ד מיי ס' פייז הלכס ז סתמ שס טושיע א"ח סתמ של ספ"ק ח:** **לג ה ו מיי פייז מה"ל מאלות סתמות הל' כ טושיע א"ח ס' סתמ:** **לד ו ז מיי פייז מה"ל אלל הלכס יב טושיע י"ד סתמ עשג ספ"ק ח ובה"ה:**

תוס' חרש מקבאין

מפיקא דשמעת דבקטן אוכל נבלות דבאסורא דרבנן שפיטא דאן ב"ד מצונין עליו להפרישו וביאסורא דרבנן נמי שפיטא דאן אומרי' דתינוק עשה דבר זה. ובי פליג באסורא דאורייתא ומסבירא דאן ב"ד מצונין עליו להפרישו דמפשה דרב יתקן בר ביטא אריסטו ליה מדרשא ב"ד מדרשא ב"ד אתא לקמיה דרב פדת אמר אלו דבר טלי ועליא ולישיליו והם דא משכחי מיתיהו לוח אלמא קסבר קטן נבלות אלא ב"ד מצונין להפרישו ואקשי' עלה מהו דאון קטן שבא לככות אין שומעין לו מפני ששבותיהו ענינא. ופריך ר' יוחנן בקטן העושה ע"ד אביו אבל נכרי על דעתיה עבד:

מוסף תוספות

- א. בכרמלית דרבנן. מפי סל"ש.
- ב. דאורייתא.
- במסכת נדה קטן שהקרישו ואכלו אחריה ר' יוחנן אמר לוקח כשהוא מופלג סמוך לאיש דקסבר מופלג סמוך לאיש דאורייתא.
- ג. [דן]אוחיבין עליה מרבייא יתומה שנדרה בעלה מיפר לה ואי מופלג סמוך לאיש דאורייתא היכי אתיא הפרה דנשאין דרבנן ועוקר הקדש דאורייתא ופריך רבא בר שילא דקטן אוכל נבלות הוא ואין ב"ד מצונין להפרישו, אלמא ר' יוחנן שפיטא ליה. ריע"ב.
- ד. דהא פריקא מתניתין משום דרב פנחס דאמר כל הגזרות על דעת בעלה נדרות. ריע"ב. ה. לפי שיוניין מן הקרקע. ב"מ פט. מר"י גידולי. ו. דלא הוי ככלל דיש שהוא גודל. וזומת מן הקרקע. שס.
- א. דכשחולב ממתק את הדו ומחליקו. שנת עג.
- ב. מר"ה מפיק. ח. ור"ה

מסוס

מה לי למוך הקדירה מה לי למוך הקערה. שס. 10. דמעיקרא כשהיה ברזין חשיב אוכל וכשחולב התקדד נמי הוי אוכל ולא ידע ליש שנשתמו. שס. 11. ונראה לר"ת דהויא דוקא ביי"ט חלוב הוא כמו אוכלא דאפירת אבל בשבת לא הויא לשחיטה כמו דש חיבא שהבהמה היא כפסולת וכשחולב הוי כנוטל אוכל ממוך פסולת. שנת קמ"ד. מר"ה חולב. י. שהוא קרוב לסכנה. ממוסת. ס. מר"ה גונח. דגונח הוא כמבא לבו ורופאות חבלב וכדאייתא בפי מרובה (ב"ק פ.) ובין שרברב ידוע שהחלב ידוע לו ויש בו צער כל הונן חזירו אפי' בשבת שבות ע"י שני ואין למרזין ממנו אלל לצער כיוצא בו דגונח ורופאו מסוימת ודעוה דומיא דחלב. ריע"ב. יא. וס' ורמלאה גמורה היא. מפי' הל"ש.

מוסף תוספות

- א. בכרמלית דרבנן. מפי סל"ש.
- ב. דאורייתא.
- במסכת נדה קטן שהקרישו ואכלו אחריה ר' יוחנן אמר לוקח כשהוא מופלג סמוך לאיש דקסבר מופלג סמוך לאיש דאורייתא.
- ג. [דן]אוחיבין עליה מרבייא יתומה שנדרה בעלה מיפר לה ואי מופלג סמוך לאיש דאורייתא היכי אתיא הפרה דנשאין דרבנן ועוקר הקדש דאורייתא ופריך רבא בר שילא דקטן אוכל נבלות הוא ואין ב"ד מצונין להפרישו, אלמא ר' יוחנן שפיטא ליה. ריע"ב.
- ד. דהא פריקא מתניתין משום דרב פנחס דאמר כל הגזרות על דעת בעלה נדרות. ריע"ב. ה. לפי שיוניין מן הקרקע. ב"מ פט. מר"י גידולי. ו. דלא הוי ככלל דיש שהוא גודל. וזומת מן הקרקע. שס.
- א. דכשחולב ממתק את הדו ומחליקו. שנת עג.
- ב. מר"ה מפיק. ח. ור"ה